

Over de *Passie*-serie:

‘Als het gaat om bloedhete seksuele aantrekkingskracht, heeft Day maar weinig literaire rivalen.’

– *Booklist*

‘De opwindende verhalen van deze getalenteerde auteur zijn elke keer weer een schot in de roos.’

– *Kirkus Reviews*

‘De vurige seksscènes en intrigerende plottwists zullen de lezers laten smeken om meer.’

– *Library Journal*

‘Een stomende leeservaring die je verwoed de pagina’s om laat slaan.’

– *Glamour*

In deze serie zullen nog verschijnen:

Passie achter een masker

Meester van de passie

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLERAUTEUR

SYLVIA DAY

PASSIE
voor het spel

Vertaling Tasio Ferrand

HarperCollins

© 2007 Sylvia Day
Oorspronkelijke titel: *Passion for the Game*
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: Suzan Beijer
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1500 2
NUR 343
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij Kensington Publishing Corp., New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor mijn onovertroffen redacteur, Kate Duffy.

Voor alles, maar vooral omdat je net zoveel
van mijn boeken houdt als ik.

Ik vind het fijn om voor jou te schrijven.

Hoofdstuk 1

‘Als alle engelen des doods zo mooi waren als jij, zouden de mannen in de rij staan om te sterven.’

Met een resolute klik klapte Maria, Lady Winter, haar geëmailleerde poederdoosje dicht. Haar afkeer van het spiegelbeeld van de man die achter haar zat, maakte haar misselijk. Ze ademde diep in en hield haar blik op het podium beneden gericht, maar haar aandacht was onverdeeld bij de onwaarschijnlijk knappe man die in de schaduwen van haar theaterloge zat.

‘Jouw beurt komt nog,’ mompelde ze, terwijl ze haar gezicht in de plooi hield voor de mensen die haar met hun toneelkijkers aan het bekijken waren. Vanavond ging ze gekleed in een karmozijnrode japon met delicate zwarte kanten ruches aan de randen van de ellebooglange mouwen. Deze kleur droeg ze het meest. Niet omdat het dieprood zo goed paste bij haar Spaanse uiterlijk – donker haar, donkere ogen, olijfkleurige huid – maar omdat het een stille waarschuwing was: bloedbad, wegblijven.

De Winterse Weduwe, fluisterden de voyeurs. Twee dode echtgenoten... Wie volgt?

Engel des doods. Het was nog waar ook. Iedereen om haar heen ging dood, behalve de man die ze het meest vervloekte.

Het zachte gegriinnik achter haar vervulde haar met walging.

‘Jij alleen bent niet genoeg, dochterlief, om me bij mijn beloning te krijgen.’

‘Je beloning zal bestaan uit mijn dolk in je hart,’ siste ze.

‘O, maar dan kun je een hereniging met je zus wel vergeten, en ze is bijna volwassen.’

‘Bedreig me niet, Welton. Zodra Amelia trouwt, kom ik erachter waar ze is, en dan zal jouw bestaan voor mij geen enkel nut meer hebben. Denk daar maar aan voordat je haar aandoet wat je mij hebt aangedaan.’

‘Ik zou haar als slavin kunnen verkopen,’ zei hij op splende toon.

‘Je vergist je als je denkt dat ik niet heb geanticipeerd op je bedreigingen.’ Ze trok haar mondhoeken licht omhoog om haar ongerustheid te verbergen. ‘Ik zal het direct te weten komen. En dan zul jij sterven.’ Haar gemaakte lach werd oprecht toen ze merkte dat hij verstijfde.

Zestien was ze, toen Welton haar leven ruïneerde. De gedachte aan de dag dat ze hem met gelijke munt zou terugbetalen, was het enige wat haar op de been hield wanneer de wanhoop over het potentiële lot van haar zusje haar dreigde te verlammen.

‘St. John.’

De naam bleef tussen hen in hangen.

De adem stakte Maria in de keel. ‘Christopher St. John?’

Het gebeurde tegenwoordig zelden dat iets haar verraste. Zesentwintig jaar oud, en ze had nu al het gevoel dat ze bijna alles had gezien en gehoord. ‘Hij heeft aardig wat geld, maar een huwelijk met hem zou mijn ondergang zijn, en dan zou ik jouw doelen niet meer kunnen dienen.’

‘Je hoeft dit keer niet te trouwen. Ik ben nog niet door de schikking van Lord Winter heen. Hier moet alleen wat informatie worden vergaard. Ik denk dat ze bezig zijn St. John in een of ander zaakje te betrekken. Ik wil dat jij uitzoekt wat ze van hem willen, en vooral wie ervoor heeft gezorgd dat hij uit het gevang kwam.’

Maria streek de bloedrode klokkende stof om haar benen glad. Haar twee betreuenswaardige echtgenoten waren, naast erg welgestelde edellieden, ook rijksagenten geweest, en als zodanig erg nuttig voor haar stiefvader. Hun respectievelijke fortuinen hadden ze bij hun vroeg-

tijdige dood goeddeels aan haar nagelaten ten behoeve van Welton.

Afwezig keek ze het theater rond. Vanuit haar ooghoeken zag ze de kringelende rook van kaarsen en de schittering van vuurlicht in de vergulde rolornamenten. De sopraan op het podium vocht om de aandacht, want men was hier niet voor haar. De adel was hier om te zien en gezien te worden, meer niet.

‘Interessant,’ mompelde Maria. Ze herinnerde zich een schets van de populaire piraat, een uitzonderlijk knappe man, en net zo dodelijk als zij. Over zijn wapenfeiten deden allerhande verhalen de ronde, waarvan sommige zo sensationeel dat ze wat haar betrof onmogelijk waar konden zijn. St. John ging veelvuldig over de tong, en er werden overal weddenschappen afgesloten over hoelang het hem zou lukken de strop te ontlopen.

‘Ze moeten nogal wanhopig zijn, als ze hém al sparen. Ze zijn al jaren op zoek naar bewijs voor zijn criminele activiteiten, en nu ze dat hebben, rekruteren ze hem. Volgens mij is geen van de partijen daar blij mee.’

‘Dat kan me niet schelen,’ zei Welton. ‘Ik wil alleen maar weten wie ik kan afpersen om me te betalen voor mijn stilzwijgen.’

‘Je hebt wel erg veel vertrouwen in mijn charmes,’ zei ze droogjes, onderwijl proberend de smaak van gal in haar mond niet te proeven. Ze wilde niet denken aan alles wat ze al had moeten doen om de man die ze zo verachtte te dienen en te beschermen... Uiteindelijk echter was het niet haar stiefvader die ze diende en beschermde. Het was in haar eigen voordeel dat hij in leven bleef, want als hij werd vermoord, zou ze Amelia nooit meer vinden.

Welton negeerde haar steek onder water. ‘Realiseer je je wel hoeveel die informatie waard zou zijn?’

Ze knikte haast onmerkbaar, aangezien ze door iedereen in de gaten werd gehouden. Men wist dat haar echtgenoten geen natuurlijke

dood waren gestorven, men kon het alleen niet bewijzen. Ondanks de morbide overtuiging van haar schuld ontvingen de meest verfijnde families haar met open armen in hun huis. Ze was berucht. Een beetje beruchtheid doet het altijd goed op feestjes.

‘Hoe heb je hem gevonden?’

‘Jij hebt jouw methoden,’ antwoordde hij, terwijl hij opstond om in de schaduwen van de loge dreigend boven haar te gaan hangen. Maria liet zich er niet door intimideren. Ze had zorgen om Amelia, maar er was niets waar ze nog bang voor was.

Met zijn wijsvinger tilde Welton een van haar krullen op. ‘Je zus heeft precies hetzelfde haar. Het glanst dwars door alle poeder heen.’

‘Ga weg.’

Zijn lach bleef door haar hoofd spoken nog lang nadat hij door de gordijnen heen de gang op was gegaan. Hoeveel jaren zou ze nog gedwongen zijn dat geluid aan te horen? Het was de mannen die voor haar op onderzoek uit waren nog altijd niet gelukt iets bruikbaars te vinden. Haar zus werd hier en daar wel eens gesignaleerd, maar tot dusver was elk spoor doodgelopen. Ze was er vaak bijna geweest, maar Welton was haar altijd een stap voor gebleven.

Terwijl door zijn toedoen haar ziel met de dag duisterder werd.

‘Laat je niet voor de gek houden door haar buitenkant. Ze mag dan klein en tener zijn, ze is als een adder die elk moment kan toeslaan.’

Christopher St. John zakte wat onderuit in zijn stoel en negeerde de geheim agent met wie hij in de loge zat. Zijn ogen waren gefixeerd op de in karmozijnrood gehulde vrouw aan de andere kant van de theaterzaal. Iemand als hij, die zijn hele leven aan de zelfkant van de maatschappij had doorgebracht, herkende verfijning wanneer hij die zag.

In een japon die warmte en vurig Spaans temperament uitstraalde, was Lady Winter toch net zo koud als haar naam. En zijn opdracht was

om haar op te warmen, een deel van haar leven te worden en genoeg over haar te ontdekken om haar in zijn plaats aan de strop te krijgen.

Een nogal smakeloze kwestie. Maar een eerlijke ruil, naar zijn mening. Hij was piraat en dief van beroep, zij een bloeddorstige, inhali-ge feeks.

‘Ze heeft minstens een dozijn mannen aan het werk,’ zei burggraaf Sedgewick. ‘Sommigen houden de havens in de gaten, anderen het platteland. Haar interesse in het Bureau is evident, en dodelijk. En jij hebt een reputatie als brokkenmaker; jullie lijken veel op elkaar. We kunnen ons niet voorstellen dat ze jouw hulp zal kunnen weerstaan.’

Christopher zuchtte. Het idee dat hij het bed moest delen met de beeldschone Winterse Weduwe stond hem tegen. Hij kende haar soort: te bezorgd om haar uiterlijk om echt te genieten van een wilde stoeipartij. Ze voorzag in haar levensonderhoud door rijke mannen aan de haak te slaan. Zwetend of zich te veel inspannen was niets voor haar. Straks raakte haar haar nog in de war.

Geeuwend vroeg hij: ‘Mag ik nu gaan, *my lord*?’

Sedgewick schudde zijn hoofd. ‘Je moet meteen beginnen. Deze kans mag je niet voorbij laten gaan.’

Met de nodige moeite slikte Christopher een scherp weerwoord in. Het Bureau zou er gauw genoeg achter komen dat hij naar niemand's pijpen danste. ‘Laat de details maar aan mij over. U wilt dat ik zowel persoonlijke als professionele banden aanga met Lady Winter, en dat zal ik doen.’ Hij stond op en schikte zijn jas. ‘Deze vrouw is echter op zoek naar de financiële zekerheden van een huwelijk, en dat maakt het voor een vrijgezel als ik onmogelijk om haar eerst te verleiden en dan vanuit het bed tot zaken te komen. We zullen dus met zaken moeten beginnen, om dan onze associatie met seks te be- zegelen. Zo worden die dingen gedaan.’

‘Je bent een angstaanjagend individu,’ zei Sedgewick droogjes.

Christopher keek over zijn schouder, terwijl hij het zwarte gordijn opzijschoof. ‘Onthoud dat maar goed.’

Het gevoel dat ze met roofdierachtige intensiteit door iemand werd bestudeerd, deed Maria’s nekharen overeind staan. Elke loge tegenover de hare had ze met haar ogen afgezocht, maar ze had niets uitzonderlijks opgemerkt. Toch waren het haar instincten die haar in leven hielden, en ze vertrouwde ze volkomen.

Er was hier iemand wiens interesse verderging dan de gebruikelijke nieuwsgierigheid.

Haar aandacht ging naar de mannenstemmen die ze in de galerij achter zich hoorde. De meeste mensen zouden die met het rumoer uit de zaal beneden niet eens hebben gehoord, maar zij was een jager, en haar zintuigen stonden altijd op scherp.

‘De loge van de Winterse Weduwe.’

‘Aha,’ zei een andere man. ‘Een paar uurtjes met die chique tante zijn het risico wel waard. Ze is met niemand te vergelijken, een godin onder de vrouwen.’

Maria snoof laatdunkend. Dat imago was een vloek.

Het onschuldige plezier dat ze als meisje had van haar niet-alledaagse schoonheid, was uitgedoofd op de dag dat haar stiefvader naar haar loerde en zei: ‘Jij gaat me een fortuin bezorgen, lieve meid.’

Het was een van de vele sterfgevallen in haar korte leven.

Het eerste was dat van haar geliefde vader. Ze herinnerde zich hem als een spontane, vitale en goedlachse, knappe man met een oneindige adoratie voor haar Spaanse moeder. Hij werd ziek en teerde weg. Later zou Maria van nabij kennismaken met de tekenen van vergiftiging. Destijds was ze echter alleen maar bang en verward, en dat werd nog erger toen haar moeder haar voorstelde aan een knappe donkerharige man die haar vader moest vervangen.

‘Maria, meisje,’ had haar moeder met haar lichte accent gezegd, ‘dit is burggraaf Welton. Ik ga met hem trouwen.’

Ze had de naam eerder gehoord. De beste vriend van haar vader. Ze was nog te jong om te snappen waarom haar moeder wilde hertrouwen. Had haar vader dan zo weinig voor haar betekend?

‘Hij wilde dat je naar de beste scholen ging,’ was de uitleg. ‘Je zult de toekomst hebben die je vader je wenste.’

Weggestuurd – dat was het enige wat ze hoorde.

Het huwelijk vond plaats, Lord Welton nam de macht over en bracht hen naar een kasteelachtig huis op de hei. Maria haatte het. Het was er koud, tochtig en eng, ver weg van het huis met de goudkleurige stenen waar ze eerst hadden gewoond.

Welton verwekte een dochter bij zijn nieuwe vrouw en liet hen prompt in de steek. Maria ging naar kostschool, en hij trok de stad in om te zuipen, te hoeren en snoeren en naar hartenlust het geld van haar vader te vergokken. Haar moeder werd almaar bleker en magerder, en haar haar begon uit te vallen. Haar ziekte werd zo lang mogelijk voor Maria verborgen gehouden.

Pas toen het onvermijdelijke einde naderde, werd ze van school gehaald. Bij terugkeer in het huis van haar stiefvader was burggravin Welton nog maar een schim van de vrouw die ze slechts enkele maanden daarvoor was geweest; haar levenslust raakte net zo snel uitgeput als haar rijkdom.

‘Maria, lieverd,’ zei haar moeder met smekende ogen op haar sterfbed. ‘Vergeef me. Welton was zo lief voor me toen je vader overleed. I-Ik zag zijn ware gezicht niet.’

‘Alles komt goed, mama,’ zei ze tegen beter weten in. ‘U wordt gauw weer beter, en dan kunnen we bij hem weg.’

‘Nee. Je moet –’

‘Alstublieft, niet meer praten. U moet rusten.’

Haar grip was verbazingwekkend stevig voor een vrouw zo zwak als zij – een fysieke manifestatie van haar ernst. ‘Je moet je zusje tegen hem beschermen. Het kan hem niet schelen dat ze zijn eigen vlees en bloed is. Hij zal haar gebruiken, zoals hij mij heeft gebruikt. Zoals hij van plan is jou te gebruiken. Amelia is niet zo sterk als jij. Ze heeft het krachtige bloed van jouw vader niet in zich.’

Onthutst staarde ze haar moeder aan. In de tien jaar dat haar moeder met Welton getrouwd was, had ze veel dingen geleerd. Het belangrijkste was dat er achter het onvergelijkbaar knappe gezicht van Lord Welton een ware Mefistofeles schuilging.

‘Ik ben niet oud genoeg,’ zei ze door een waas van tranen heen. Ze zat meestal op school, waar ze opgeleid werd tot het soort vrouw dat Welton kon exploiteren. Maar wanneer ze af en toe thuis was, zag ze de burggraaf haar moeder telkens weer kleineren. De bedienden spraken over haar gegil en gepijnigde schreeuwen. Blauwe plekken. Bloed. Wekenlang bedrust wanneer hij weer wegging na even thuis te zijn geweest.

De zeven jaar oude Amelia was zo bang voor haar vader dat ze moederziel alleen in haar kamer bleef wanneer hij thuis was. Geen enkele gouvernante hield het lang bij hen uit.

‘Ja, dat ben je wel,’ fluisterde Cecille met bleke lippen, terwijl ze haar dochter met rooddoorlopen ogen aankeek. ‘Wanneer ik ga, zal ik alle kracht die ik nog heb aan jou geven. Je zult me voelen, mijn lieve Maria, en je vader ook. We zullen je steunen.’

Die woorden waren sindsdien haar anker geweest.

‘Is ze dood?’ vroeg Welton botweg toen Maria de kamer uit kwam. Er lag geen enkele emotie in zijn helgroene ogen.

‘Ja.’ Ze wachtte, met ingehouden adem en trillende handen.

‘Regel maar wat je wilt regelen.’

Ze knikte, draaide zich om en liep weg. Het geruis van haar zware zijden rokken was het enige geluid in het doodstille huis.

‘Maria.’ De lijzige stem zweefde onheilspellend om haar heen.

Ze draaide zich naar haar stiefvader toe en bestudeerde hem, en ze zag het kwaad van hem af druipen; de brede schouders, smalle heupen en lange benen die zoveel vrouwen zo aantrekkelijk vonden, vielen haar amper op. Toch, ondanks zijn kille persoonlijkheid, was hij met zijn groene ogen, donkere haar en kwajongensachtige lach de knapste man die ze ooit had gezien. Het geschenk dat de duivel hem had gegeven in ruil voor zijn inktzwarte ziel.

‘Vertel jij Amelia dat Cecille is overleden, wil je? Ik loop achter op schema, ik heb geen tijd.’

Amelia.

Volkomen onthutst over het idee dat zij met die taak werd opgezadeld, en kapot van verdriet over het verlies van haar moeder, stortte Maria bijna in. Maar ze weigerde zich onder de hakken van haar stiefvader te laten vermorzelen, en met de kracht die ze haar moeder had beloofd, rechtte ze haar rug en bracht hooghartig haar kin omhoog.

Welton moest lachen om haar bravoure. ‘Ik wist wel dat je geschikt zou zijn. Je bent alle problemen die je moeder me heeft bezorgd meer dan waard.’ Zonder zich ook maar even om haar of haar dode moeder te bekommeren, draaide hij zich om en liep weg.

Hoe moest ze dit aan haar zusje vertellen? In tegenstelling tot Maria had Amelia geen gelukkige herinneringen om haar op de been te houden. Nu was het arme kind een wees, aangezien haar vader zo weinig aandacht aan haar besteedde dat hij net zo goed dood had kunnen zijn.

‘Hallo, popje,’ zei ze zachtjes toen ze Amelia’s kamer binnenging en zich schrap zette om het kleine lichaam op te vangen dat zich op haar stortte.

‘Maria!

Ze omhelsde haar zusje, bracht haar naar het bed en zette haar neer op de donkerblauwe satijnen spreid die subtiel contrasteerde met het lichtblauwe damast op de muren. Stille tranen plengend wiegde ze het snikkende kind in haar armen. Ze hadden alleen elkaar nog.

‘Wat moeten we nu?’ vroeg Amelia met haar lieflijke stemmetje.

‘We moeten zien te overleven,’ antwoordde Maria zachtjes, ‘en bij elkaar blijven. Ik zal je beschermen, twijfel daar nooit aan.’

Uiteindelijk waren ze allebei in slaap gevallen, en toen ze wakker werd, was Amelia verdwenen. Maria’s leven was voorgoed veranderd.

Plots gegrepen door de drang iets constructiefs te doen, stond Maria op, schoof het gordijn opzij en liep de galerij op. De twee lakeien die voor haar loge stonden om de overambitieuze aanbidders buiten te houden, sprongen in de houding.

‘Mijn koets,’ zei ze tegen een van hen. Hij haastte zich weg.

Toen stootte iemand van achteren zo hard tegen haar aan dat ze dreigde om te vallen. In plaats daarvan werd ze opgevangen door een groot gebouwde man.

‘Neemt u me niet kwalijk,’ mompelde een heerlijk gruisige stem zo dicht bij haar oor dat ze de geluidsgolven voelde vibreren.

Het geluid benam haar de adem; even stond ze er bewegingloos bij, haar zintuigen nog scherper dan anders. Ze werd gebombardeerd door de ene na de andere indruk: een harde borstkas tegen haar rug, een stevige arm net onder haar borsten, een hand op haar middel, en de intense geur van bergamot vermengd met viriele mannelijkheid. Hij liet haar niet los; zijn grip werd zelfs nog steviger.

‘Laat me los,’ zei ze op lage, commanderende toon.

‘Dat zal ik doen zodra ik daaraan toe ben.’

Een van zijn ongehandschoende handen ging naar haar hals en

warmde de robijnen om haar nek op tot ze tegen haar huid aan gloeiden. Zijn grove vingertoppen streelden over haar slagaders en deden haar bloed sneller stromen. Hij bewoog zich uiterst zelfverzekerd, zonder enige aarzeling, alsof hij het recht had haar te betasten waar en wanneer hij maar wilde, zelfs op deze openbare plek. Toch was hij erg teder. Ondanks de bezitterige houdgreep waarin hij haar hield, zou ze zich los kunnen wrikken als ze wilde, maar haar ledematen waren opeens zo slap dat ze nog geen spier in beweging kreeg.

Haar blik ging naar haar lakei; ze beval hem stilzwijgend om haar te helpen. De bediende keek met grote ogen naar degene die haar vasthield. Hij slikte moeizaam en keek weg.

Ze zuchtte. Kennelijk zou ze zichzelf moeten zien te redden. Alweer.

Haar volgende handeling werd net zo goed ingegeven door instinct als door voorbedachte rade. Ze pakte zijn pols vast en liet hem de scherpe punt van het mesje in haar speciaal gemaakte ring voelen.

De man bevroor. Hij begon te lachen. ‘Ik ben dol op verrassingen die me echt verrassen.’

‘Ik niet.’

‘Bang?’ vroeg hij.

‘Dat ik bloed op me krijg? Ja,’ antwoordde ze droogjes. ‘Dit is een van mijn favoriete robes.’

‘Aha, maar dan zou ze nog beter passen bij het bloed aan uw handen...’ Hij liet zijn tong over haar oorschelp gaan, en ze rilde, ondanks het feit dat haar huid nog warmer werd. ‘... en de mijne.’

‘Wie bent u?’

‘Ik ben precies wat u nodig hebt.’

Maria ademde diep in, waarbij haar in korset ingesnoerde boezem tegen zijn onverzettelijke onderarm aan kwam. Er schoten tientallen vragen razendsnel door haar hoofd. ‘Ik heb alles wat ik nodig heb.’

Toen liet hij haar los, maar niet zonder zijn vingers nog even over de blote huid van haar décolleté te laten dwalen en een spoor van tintelend kippenvel op haar boezem achter te laten. ‘Als u zich blijkt te hebben vergist,’ bromde hij, ‘komt u me maar zoeken.’

Hij deed een stap naar achteren, en in een warreling van wervelende rokken draaide ze zich naar hem toe.

Vakkundig verborg ze haar verbijstering. De afbeeldingen in de kranten deden hem geen recht. Bleek goudkleurig haar, licht zongebruinde huid, bijna engelachtige gelaatstrekken, gecomplementeerd door stralende blauwe ogen. Zijn lippen waren dun, maar gebeeldhouwd in prachtige welvende vormen. Zijn adembenemende uiterlijk was ronduit ontwapenend. Vertrouwenwekkend, ook al zag ze aan zijn kille, efficiënte blik dat het een vergissing zou zijn hem te vertrouwen.

Terwijl ze hem bestudeerde, was ze zich er vaag van bewust dat ze door de andere gasten in de galerij werden bekeken, maar ze keurde hun geen blik waardig. Haar aandacht werd volledig opgeëist door de man die daar zo hooghartig en zelfverzekerd voor haar stond. ‘St. John.’

Met zijn ene been vooruitgestoken maakte hij een hoffelijke buiging, op zijn gezicht een glimlach die zijn ogen niet bereikte – betoverende ogen, die nog fascinerender werden door de donkere schaduwen eromheen. Dit was geen man die veel of goed sliep. ‘Het is heel vleierend dat u me herkent.’

‘Waar ontbreekt het mij dan aan, volgens u?’

‘Misschien aan datgene waar uw mannen voor u naar op zoek zijn.’

De schok die die opmerking bij haar veroorzaakte, wist ze niet goed te verbergen. ‘Wat weet u daarvan?’

‘Te veel,’ zei hij gladjes. Zijn blik zocht haar gezicht af. Zijn sensu-

ele mond krulde bij de hoeken omhoog en trok opnieuw haar aandacht. ‘En toch niet genoeg. Samen zouden we wellicht onze doelen kunnen bereiken.’

‘En wat is uw doel?’

Hoe was het mogelijk dat hij haar zo snel na Weltons vertrek al aansprak? Dat kon geen toeval zijn.

‘Wraak,’ antwoordde hij. Het woord rolde zo makkelijk van zijn tong dat ze zich afvroeg of hij net zo emotioneel was als zij. Dat zou hij met zijn leven in de criminaliteit wel moeten zijn. Geen wroeging, geen spijt, geen geweten. ‘Het Bureau heeft zich nu te vaak in mijn leven gemengd.’

‘Ik heb geen idee waar u het over hebt.’

‘Nee? Dat is jammer.’ Hij liep om haar heen en boog zich tijdens het passeren naar haar toe. ‘Ik blijf beschikbaar, voor het geval u wel een idee krijgt.’

Heel even weigerde ze zich om te draaien en hem na te kijken. Even maar, maar toen gaf ze haar ogen uitvoerig de kost. Van zijn lengte en zijn brede schouders tot aan de satijnen schoenen met hak aan zijn voeten – haar ontging niets. Met zijn lichtgele jas en pantalon was hij tussen de donkere kleuren die de andere theaterbezoekers droegen onmogelijk over het hoofd te zien. Ze keek naar hem alsof hij de zonnegod zelf was, een overweldigende, stralende verschijning. Zijn nonchalante tred wist het gevaar dat in hem zat niet te verhullen, en dat werd ook opgemerkt door de edellieden die hem onverwijd uit de weg gingen.

Nu pas begreep Maria wat hem zo aantrekkelijk maakte.

Ze richtte zich tot haar lakei. ‘Kom, we gaan.’

‘*My lady,*’ zei hij op smekende toon. ‘Vergeef me, alstublieft.’ De jongeman zag eruit alsof hij moest overgeven. Zijn donkere haar viel op zijn voorhoofd en omlijstte een onvolwassen gezicht. Zonder de li-

vrei die hij droeg, zou hij helemaal de uitstraling van een kleine jongen hebben gehad.

‘Voor wat?’ Ze trok haar wenkbrauwen op.

‘I-Ik heb u niet geholpen.’

Haar blik verzachtte. Ze raakte zijn elleboog aan, een gebaar waar hij duidelijk van schrok. ‘Ik ben niet boos op je. Je was bang. Ik weet hoe dat voelt.’

‘Echt waar?’

Ze zuchtte en kneep even in zijn arm voordat ze die losliet. ‘Echt waar.’

Zijn dankbare glimlach deed haar hart ineenkrimpen. Was ze wel eens eerder zo... open geweest? Ze voelde zich soms geen onderdeel van de wereld.

Wraak. Dat doel was alles wat ze had. Ze proefde het elke ochtend bij het ontbijt en spoelde er 's avonds voor het slapengaan haar mond mee. De kracht die haar door de aderen stroomde, de lucht die haar longen vulde, bestond uit haar drang vergelding te krijgen.

Christopher St. John was wellicht het middel waarmee ze haar doel zou kunnen bereiken.

Zojuist zag ze hem nog als een last waar ze zich zo snel mogelijk van moest zien te ontdoen. Nu waren de mogelijkheden meer dan intrigerend; ze waren ronduit verleidelijk. Ze zou voorzichtig te werk moeten gaan als ze St. John wilde inzetten, maar ze twijfelde er niet aan dat het haar zou lukken.

Voor het eerst in lange tijd verscheen er een echte lach op haar gezicht.

Fluitend liep Christopher weg, en hij voelde Lady Winter naar hem staren. Hij had niet gedacht dat hij haar te spreken zou krijgen. Hij had enkel gehoopt haar van dichtbij te zien en te kunnen inschatten

hoe goed ze bewaakt werd. Het was een prachtig toeval dat ze net dat moment had gekozen om haar loge uit te komen. Nu had hij haar niet alleen ontmoet, hij had haar ook aangeraakt, in zijn armen gehouden, de geur van haar huid geroken.

Hij was niet meer bang dat hij zich zou vervelen in de slaapkamer, niet sinds hij de punt van dat verborgen mesje had gevoeld. Maar los daarvan merkte hij dat zijn interesse in haar verderging dan het lichamelijke alleen. Ze was jonger dan hij had gedacht, haar gepoederde huid was rimpelloos en haar mooie donkere ogen straalden zowel terughoudendheid als nieuwsgierigheid uit. Lady Winter was nog niet helemaal afgestompt. Hoe dat mogelijk was, terwijl iedereen ervan uitging dat ze minstens twee mannen had vermoord, was hem een raadsel.

Een raadsel dat hij van plan was op te lossen. Het Bureau was meer in haar geïnteresseerd dan in hem. Dat feit op zich intrigeerde hem al mateloos.

Bij het verlaten van het theater viel zijn oog op de zwartgelakte koets met het Winter-helmteken. Hij bleef ernaast stilstaan en maakte een bijna onzichtbaar handgebaar. Het korte fluittoontje dat hij daarop hoorde, liet hem weten dat zijn wenk was gezien door minstens een van de mannen die hij in de omgeving had opgesteld. De koets zou worden gevolgd zo lang hij dat wenste. Hij wilde precies weten waar de schone dame zoal naartoe ging.

‘Ik ben aanstaand weekend op het feest bij Harwick thuis,’ zei hij tegen de koetsier, die hem gespannen en met grote ogen aankeek. ‘Zorg ervoor dat Lady Winter daarvan op de hoogte is.’

Toen de man verwoed knikte, verscheen er een tevreden glimlach op Christophers gezicht.

Voor het eerst in lange tijd had hij iets om naar uit te kijken.